

ת"פ 41497/03 - נביל נור אלדין נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 41497-03 מדינת ישראל נ' נור אלדין
תיק חיזוני: 539504/2016

בפני כבוד השופט זיו אריאלי
MBOL
נambil Nor Aldein
נגד מדינת ישראל
משיבה

החלטה

בפני בקשה להחזרת תפוס.

רקע וטענות הצדדים:

נגד המבוקש הוגש כתוב אישום, במסגרתו מיוחסת לו עבירות לפי פקודת הסמים (סחר בסם מסוכן וכן החזקת סם מסוכן שלא לשימוש עצמו). בד בבד עם הגשת כתוב האישום הודיע המשיבת, כי בתום ההליך, תתבקש הכרזתו של המבוקש כסוחר סמים, ולאחר זאת יתבקש בית המשפט להורות על חילוט שני כלי רכב שנתפסו, והרשומים על שם המבוקש - הרכב מסוג סקודה אוקטביה, מ.ר. 30-3261-98, וקטנווע, תוצרת קוואנג-יאנג, מ.ר. 70-897-86, וקטנווע, תוצרת קוואנג-יאנג, מ.ר. [להלן: כלי הרכב התפוסים].

אין מחלוקת כי כלי הרכב התפוסים רשומים על שמו של המבוקש, וכי הוא גם עושה בהם מנגה בעליים. מבירור שביצע ב"כ המשיבת, שווי כלי הרכב התפוסים הינו כדלהן: הקטנווע - 9,200 ₪; רכב הסקודה - 55,000 ₪ [ב"כ המשיב לא חלק על הערכה זו של שווי כלי הרכב התפוסים].

בנוספ', אף אין מחלוקת כי בכלי הרכב התפוסים לא נעשה כל שימוש במהלך העבירות הנטעןות, והמיוחסות למבוקש. משכך, הרי שחילוט כלי הרכב התפוסים מתבקש אך מכוח הכרזתו של המבוקש כ"סוחר סמים", כאמור בסעיף 36א(ב) לפקודת הסמים המ██וכנים, וכן מכוח החזקה הקבועה בסעיף 31(6) לפקודת הסמים המ██וכנים.

בקשת המבוקש היא להורות על שחרורם של התפוסים בתנאים מגבלים, שכן המשך החזקתם כתפוסים גורם לו ולבני משפחתו נזק ממשמעות. בדיון בפניו הוסיף ב"כ המבוקש, כי יש לשמור על פרופורציה ומידתיות בין שווי הרכוש התפוס (אותו תבקש המשיבת לחילט בסופו של יומם) לבין שווי העירה. בענייננו, מדובר בכלי רכב אשר נרכשו בהלוואות מהבנק. העסקה מושא כתוב האישום עניינה ב- 240 ₪.

המשיבה מתנגדת להחזרת התפוסים וסבירה כי יש מקום להורות על השארתם בידי משטרת ישראל. על פי הטענה, היה יורשע המבוקש, הרי שלבית המשפט מסור שיקול דעת מוגבל אם החלט את הרכוש התפוס אם לאו. עוד הפנתה המשיבה לבש"פ 3750/09 **אלוואשלה נ' מדינת ישראל**, התומך, לשיטתה החזקת הרכב ברשות המשיבה. נטען עוד כי המבוקש הסכים לקיומן של ראיות לכאורה (בהליך המעצר), ועל כן די בכך כדי להצדיק את השארת התפוסים בידי המשיבה.

דין והכרעה:

תכלית התפיסה של כל הרכב נועדה להבטיח את האפשרות לחלטם בעתיד (השווה בש"פ 6159/01 **אבו עמר נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו (3) 817). ואולם, אינטראס זה אינו עומד לבדו, ומולו עומדת האינטראס הפרטי של בעל הקניין (בעניינו - המבוקש), כפי שנפסק בעשרות רבות של פסקי דין - תפיסה בפועל של הרכוש היא האמצעי הדרמטי ביותר להשגת התכלית של הבטחת האפשרות לחייב הנכס. יש לבctr על פי רוב אמצעים דrustים פחותים, הולמים ומידתיים, שייהי בהם כדי לאזן בין האינטראס הציבורי לבין זכותו של נאשム ליהנות מקניינו. ודאי שאלה פנוי הדברים בעניינו של נאשム אשר דינו טרם התבגר, והוא נהנה מחזקת החפות. השווה, ולשם הדוגמא בלבד, בש"פ 7715/97 **חבג' נ' מדינת ישראל** (8.1.1998); בש"פ 3159/00 **רבין נ' מדינת ישראל** (30.5.2000); בש"פ 5550/08 **שמعون נ' מדינת ישראל** (8.7.2008); בש"פ 342/06 **חברת לרנו בע"מ עבדות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל** (12.3.2006); בש"פ 3750/09 **אלוואשלה נ' מדינת ישראל** (2.6.2009); בש"פ 6529/10 **מנגידיש ואוח נ' מדינת ישראל** (21.9.2010), שם נקבע כי:

"**בית משפט זה הביע את עדמותו בעבר פעמים רבות כי נוכח אופיו הדרמטי, והפגיעה הקניינית הממושכת הכרוכה בו בנאשム שטרם הוכרע דין, ניתן לבctr אמצעי זה רק בגין חלופה פוגענית פחותה המגשימה את תכליתו. לשון אחר: בבחנו את האפשרות להוציא צו זמני, שומרה על בית המשפט לבחור באמצעותו שלצד הגשמה את התכלית שלוומו ננקט, פגיעהו הקניינית בבעל הרכוש מינימלית והוא מażן ככל שניתן בין האינטראס הציבורי שבhbattut החילות לaintrass הרט בקניינו".**

לאור האמור לעיל, אודה כי עדמותה של המשיבה - תמורה עד מאד בענייני. היא אינה עולה בקנה אחד עם פסיקתו ארוכת השנים של בית המשפט העליון. היא אף אינה עולה בקנה אחד עם עדמת התביעה הכללית בשורה ארוכה של תיקים, בהם הסכימה המדינה לשחרור כל רכב, בכפוף לתנאים מסוימים. לא מצאת כי בעניינו של המבוקש מתקיימים תנאים מיוחדים או נסיבות ייחודיות המצדיקות סטייה מעמדה עקבית זו של המדינה.

מכל מקום בפרקтика הנהוגת, השתרשו מספר לא מבוטל שלא אמצעים אשר ביכולם להבטיח חילות עתידי של כל רכב תפוסים, תוך הותרתם בשלב הבינים בידי נאשמים. אמצעים אלה יכולים לכלול, לדוגמה, חיוב בערבויות, צו מנעה, צו עיקול או שעבוד של פוליסות ביטוח, ועוד.

תנאים אלו, ודאי מקום בו המבוקש הינו הבעלים הרשומים של כל הרכב התפוסים, ואין במקרה טוען לזכות ברכוש-די בהם כדי להבטיח ללא קושי את חילוט כל הרכב, ככל שיורשו המבוקש בדי.

יתכנו אמנם נסיבות, חריגות למד', בהן יתכן כי לא עלה בידי המשיבה למש את החילוט. לצורך זה נראה כי ניתן להוציא בטענה בדמות הפקודה כספית (השוואה בש"פ 5550/08 **שמעון הנ"ל**).

יחד עם זאת, אף טבעי הוא כי סכום הפקודה צריך לשקף את נסיבות המקורה, את העובדה שנקבעו תנאים אחרים שיבטחו את מימוש החילוט, ואת העובדה שההפקודה איננה אלא בטענה נוספת הנדרשת במקרים חריגים. אין איפוא לקבוע הפקודה בסכום גבוה יתר על המידה, המאיין כמעט כליל את האינטרס הפרטני של הנאשם.

סוף דבר, אני נעתר לבקשתם. כל הרכב ישבו לידי המבוקש, בכפוף לתנאים הבאים:

- א. על כל אחד מכל הרכב התפוסים "ירשם עיקול לטובת המדינה במשרד הרישוי עד תום ההליכים המשפטיים".
- ב. בכל הנוגע לרכיב הסקוודה התפוס - תוצאה פוליסטה ביטוח מקיף לרכיב, אשר תשועבד לטובת המדינה, ותחודש מעת לעת עד תום ההליכים המשפטיים, והסכום יהיה על מלאו ערכו של הרכיב.
- ג. תיאסר כל עסקה ברכיב או מסירתו לידי אחר, ללא אישור בית המשפט לכך.
- ד. תיחתום ערבות צד ג' להבטחת ההתחייבויות הנזכרות לעיל, בגין של 3 ל"נ (ביחס לקטנווע) ו- 15,000 ל"נ (ביחס לרכיב הסקוודה).
- ה. בנוסף, ולהבטחת ההתחייבויות הנזכרות לעיל, יופקד בקופה בית המשפט סך בזמן של 1,500 ל"נ (ביחס לקטנווע) ו- 6,000 ל"נ (ביחס לרכיב הסקוודה).

עם מלאי התנאים שלעיל, יוחזרו כל הרכב התפוסים לידי המבוקש.

המציאות תעביר את העתק ההחלטה לצדים.

תיק החקירה יוחזר למשיבה, בתיאום עם המציגות.

ניתנה היום, כ"ז ניסן תשע"ז, 23 אפריל 2017, בהעדך
הצדדים.

